

[Holstein.]

Eksportartiklernes Vedkommende blev stillet — ikke lige saa godt som alle andre, der er stillet godt —, men bedre end andre. Men det kan man ikke naa uden ved at gaa til det Traktatsystem, som de Konservatives Toldordfører i Landstinget har været en saa veltalende og kyndig Ordfører for.

Jeg synes, at saaledes som Forholdene har udviklet sig i de senere Aar, saaledes som den højtærede Udenrigsminister saa rigtigt har peget paa det, er det meget beklageligt, at man fra Landbrugets Side, ja til Dels fra hele Traktatkommissionens Side i Kommissionsbetænkningen gør gældende, at medens Norge og Sverige kan føre en Told- og Traktatpolitik, hvor Landbrugets og Industriens Interesser varetages ligeligt, fordi der er, som det hedder, Solidaritet mellem disse store Erhverv, er det samme ikke Tilfældet for Danmarks Vedkommende. Naar Forholdet er det, at den danske Industri og det danske Landbrug paa det tekniske Omraade arbejder sammen, som de gør, er saa afhængige af hinanden, som de er, saa er det meget beklageligt, synes jeg, hvis man under de erhvervsøkonomiske Forhold i Verden, vi staar overfor, vil hævde, at der er en uoverstigelig Kløft paa det merkantile Omraade mellem den danske Landbrugsindustrieksport og Byerhvervenes Industrieksport. Der er saa sandelig ikke længere i dette Land Brug for en Isoleringspolitik for Landbrugseksporten, som gør den til et i sig selv hvilende Spørgsmaal, uafhængigt af Byerhvervenes Eksportspørgsmaal. De to Spørgsmaal hænger paa det nøjeste sammen og kan meget vel handelstraktatmæssigt og toldpolitisk kombineres paa en for begge Erhverv frugtbar Maade. Men det forudsætter rigtignok, at man slaar ind paa en anden Handelspolitik og et andet Traktatsystem, end der hidtil har været fulgt her i Landet. Det, som dette lille Land skal gøre under de Forhold, der forestaar i den kommende Tid — og jeg tror, de bliver alvorligere og vanskeligere, end vi i Virkeligheden gør os klart i Øjeblikket —, det er at føre en i egentligste Forstand national Forsvarspolitik, ikke blot paa det militære Omraade, men paa det sociale Omraade, som vi snart skal behandle, og først og sidst paa det erhvervspolitiske og handelspolitiske Omraade.

Formanden: Da det viser sig, at de 3 foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning angaaende 3 Traktater giver Anledning til en vidtløftig Forhandling, skal jeg

afbryde Forhandlingerne om Traktaterne og gaa over til den sidst paa Dagsordenen opførte Sag, nemlig:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om midlertidig Hjælp til arbejdsløse.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 4173).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ordføreren (Einer Jensen): Paa Fler-tallets Vegne skal jeg anbefale Forslaget til Vedtagelse uforandret. Vi har ved Forhandlingerne i Udvalget søgt at imødekomme de Konservative og Venstre for at naa til Enighed om dette saare vigtige Forslag. Vi har tilbudt at tydeliggøre § 1, fordi man fra de andre Partiers Side havde peget paa, at der kunde ske Misforstaaelser her, vi har tilbudt at fastlægge Reglerne for, hvorledes denne Understøttelse skulde udbetales, vi har tilbudt at fastlægge Reglerne for Kontrollen, som de paagældende skulde underkaste sig for at faa Understøttelsen. Og endelig har vi tilbudt Forhandling om § 5, der omhandler Tilskud til Kontingenter, for at naa til Enighed om Forslaget; men dette har ikke været muligt. Den Kritik, man har rejst, har kun været Undskyldninger for ikke at gaa med til Forslaget; man har ikke ønsket den Imødekommelse, vi har tilbudt.

Venstre skriver i sin Betænkning noget om Fritagelse for Kontingenter for de arbejdsløse og peger her paa, at Kasserne kunde foretage Ændringer, der gjorde det muligt, at de arbejdsløse blev fritaget for Kontingenter. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at sige, at adskillige Kasser har denne Fritagelse, men den Maade, det maa løses paa, er jo — fordi Behøvet for den paagældende Arbejdsløshedskasse skal dækkes gennem Kontingenter — den, at de arbejdende Medlemmer dermed maa paatage sig en større Kontingentbyrde, og naar man nu ved, at Arbejdsdirektøren allerede for Aar siden erklærede, at Arbejdsløshedskassernes Kontingenter var nær Bristepunktet, vil enhver sikkert give mig Ret i, at det at overføre en yderligere Kontingentbyrde paa de paagældende Medlemmer er umuligt. Det, der er Aarsag her, har det ærede Parti selv Ansvaret for, fordi det i 1927 nedsatte Tilskuddene til Arbejdsløshedskasserne fra 65 til 48 pCt.; hvis man